

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

מספר פל"א 473486/2016

לפני כבוד השופט יוסי טופף

מדינת ישראל

המאשימה:

נגד

1. איל משיח ת.ז. 024867210

הנאשמים:

2. דוד ואן ת.ז. 059047266

3. רונן אורן ת.ז. 024365751

1
2
3
4
5
6
7
8
9

נוכחים:

בשם המאשימה עו"ד אליהו גלילי (פמת"א)
הנאשם 1 וב"כ עו"ד ד"ר איתן פינקלשטיין ממשרדה של עו"ד ליה פלוס
הנאשם 2 וב"כ עו"ד סיניה חריזי מוזס ממשרדו של עו"ד שי שורר
הנאשם 3 בעצמו

החלטה

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26

1. לפניי בקשה לבטל את כתב האישום שהוגש נגד הנאשמים מטעמי הגנה מן הצדק, בשל אי קיום חובת המאשימה ליידע את הנאשמים בדבר הכוונה להגיש נגדם כתב אישום.

כתב האישום

2. ביום 4.6.2018 הוגש כתב אישום נגד הנאשמים (אשר לימים תוקן בדרך של הוספת עדי תביעה), המייחס לנאשמים מספר רב של עבירות, במסגרת שבעה אישומים הכלולים בו, כדלקמן:

לנאשם 1 – קשירת קשר לפשע (3 עבירות) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (4 עבירות) לפי סעיף 415 סיפא + סעיף 29 לחוק העונשין; גניבה בידי מורשה (2 עבירות) לפי סעיף 393(1) + סעיף 29 לחוק העונשין; איסור עשיית פעולה ברכוש אסור (3 עבירות) לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: "חוק איסור הלבנת הון") + סעיף 29 לחוק העונשין; זיוף בנסיבות מחמירות לפי סעיף 418 סיפא + סעיף 29 לחוק העונשין; בידוי ראיות לפני סעיף 238 + סעיף 29 לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 + סעיף 29 לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

1 לנאשם 2 – קשירת קשר לפשע (3 עבירות) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; קבלת דבר
2 במרמה בנסיבות מחמירות (4 עבירות) לפי סעיף 415 סיפא + סעיף 29 לחוק העונשין; גניבה
3 בידי מורשה (2 עבירות) לפי סעיף 393(1) + סעיף 29 לחוק העונשין; איסור עשיית פעולה ברכוש
4 אסור (3 עבירות) לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון + סעיף 29 לחוק העונשין; גניבה לפי
5 סעיף 383 לחוק העונשין; זיוף לפי סעיף 418 אמצע לחוק העונשין; שימוש במסמך מזויף לפי
6 סעיפים 420 + 418 לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין;
7 איסור הלבנת הון לפי סעיף 3(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון; זיוף בנסיבות מחמירות לפי סעיף
8 418 סיפא + סעיף 29 לחוק העונשין; בידוי ראיות לפני סעיף 238 + סעיף 29 לחוק העונשין;
9 שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 + סעיף 29 לחוק העונשין.

10

11 לנאשם 3 – קשירת קשר לפשע (2 עבירות) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; קבלת דבר
12 במרמה בנסיבות מחמירות (2 עבירות) לפי סעיף 415 סיפא + סעיף 29 לחוק העונשין; גניבה
13 בידי מורשה (2 עבירות) לפי סעיף 393(1) + סעיף 29 לחוק העונשין; איסור עשיית פעולה ברכוש
14 אסור לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון + סעיף 29 לחוק העונשין; זיוף בנסיבות מחמירות
15 לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין; זיוף בנסיבות מחמירות לפי סעיף 418 סיפא + סעיף 29
16 לחוק העונשין; בידוי ראיות לפני סעיף 238 + סעיף 29 לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט
17 לפי סעיף 244 + סעיף 29 לחוק העונשין.

18

19 בקצירת האומר יצוין כי לפי כתב האישום, המעשים המיוחסים לנאשמים אירעו במהלך
20 התקופה שבין יולי 2015 ועד פברואר 2017. נטען כי בין הנאשם 1 לבין הנאשם 2, ובין הנאשם
21 2 לבין הנאשם 3 שררה היכרות רבת שנים. הנאשם 3 שימש בתקופה הרלוונטית עורך דין וחבר
22 מן המניין בלשכת עורכי הדין. במועדים הרלוונטיים היה מר עובד עובדיה (להלן: "עובדיה")
23 חוכר רשום של מקרקעין המצויים ברמת השרון ובעלות רשות מקרקעי ישראל (להלן:
24 "הקרקע"). על הקרקע נרשמו הערות אזהרה רבות, צווי מניעה ועיקולים, אשר היו בתוקף
25 במועדים הרלוונטיים לכתב האישום. כתב האישום מייחס לנאשמים פעילות משותפת לקבל
26 במרמה כספים מאחרים, תוך הצגת מצגי שווא שקריים וכוזבים, הנוגעים בין היתר למצבה
27 המשפטי של הקרקע, אותה הציעו למכירה, ובהמשך לאחר שנחשפו מעשי התרמית, פעלו
28 הנאשמים לשיבוש הליכים משפטיים בתביעה אזרחית שהוגשה נגדם.

29

30

31

32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

הליכי המעצר שקדמו להגשת כתב האישום

- 1
- 2
- 3 4. ביום 21.5.2018 נעצרו הנאשמים 1 ו-2 לצורך חקירה, ובתומה שוחררו למעצר בית למשך 4
- 4 ימים, מכוח החלטת קצין החקירות.
- 5
- 6 5. ביום 24.5.2018 הוגשה בקשה לבית המשפט השלום בתל אביב להארכת משך מעצר הבית
- 7 שהוטל על הנאשמים 1 ו-2, לצורך ביצוע פעולות חקירה נוספות, ועל מנת שלא יהא בידם
- 8 לשבשה, ומהטעם שנשקפת מהם מסוכנות לציבור. בית המשפט השלום בתל אביב (כב' השופטת חיותה כוחן) נעתר לבקשה והורה על הארכת משך תנאי מעצר הבית עד ליום
- 9 28.5.2018 (מ"י 52523-05-18).
- 10
- 11
- 12 6. ביום 28.5.2018 שבה המשטרה לבית המשפט השלום בתל אביב בבקשה נוספת להארכת תנאי
- 13 מעצר הבית בעניינם של הנאשמים 1 ו-2, והפעם למשך 10 ימים נוספים מטעמי מסוכנות
- 14 לציבור וחשש לשיבוש הליכי החקירה. בית המשפט השלום בתל אביב (כב' השופטת חיותה
- 15 כוחן) דחה את הבקשה לאחר ששוכנע כי פעולות החקירה החיוניות בוצעו.
- 16
- 17 7. בעקבות כך, הגישה המדינה ערר לבית המשפט המחוזי, במסגרתו עתרה לבטל את החלטת
- 18 השחרור ולהורות על המשך שהייתם של הנאשמים 1 ו-2 במעצר בית למשך 10 ימים נוספים.
- 19 המדינה נימקה את הערר מהטעם שנשקפת מהנאשמים מסוכנות לציבור ויש חשש לשלומם.
- 20 נטען כי הנאשם 1 ביצע לכאורה את העבירות שיוחסו לו בעת שתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי
- 21 בר הפעלה בגין עבירות דומות, ובעת שתלוי ועומד נגדו כתב אישום משנת 2018 בגין עבירות
- 22 הלבנת הון והעלמת מס. וביחס לנאשם 2 נטען כי הוא ביצע לכאורה את העבירות שיוחסו לו
- 23 בשעה שתלוי ועומד נגדו הליך פלילי בבית המשפט השלום בתל אביב במסגרתו הורשע בעבירות
- 24 דומות. נטען כי הנאשמים פעלו לבידוי ראיות ושיבוש הליך משפטי אזרחי המנהל נגדם בגין
- 25 פרשה זו. עוד נטען כי שחרורם של הנאשמים בשלב זה יקשה ויסכל את כוונת המדינה למצות
- 26 את ההליך החקירתי / שיפוטי עד תומו.
- 27
- 28 יש לציין כי ב"כ המדינה ציין בפני בית המשפט המחוזי כי בדעת הפרקליטות להגיש כתב
- 29 אישום כנגד הנאשמים בהיותם במעצר, אך הוא עצמו כקצין משטרה קיבל החלטה לשחררם
- 30 למעצר בית בהתאם לשיקול דעתו, לאחר שהביא בכלל חשבון הן את צרכי החקירה והן את
- 31 בצרכים האישיים של הנאשמים (אז בגדר חשודים).
- 32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

1 בית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופטת שרית זמיר) דחה את הערר וקבע בהחלטתו מיום
2 28.5.2018, בין היתר, כי לא נפלה כל שגגה בהחלטת בית המשפט השלום בהוראתו לשחרר את
3 הנאשמים (עמ"י 60614-05-18).

החלטת פרקליטת המחוז בדבר פטור מיידוע טרם הגשת כתב אישום

4
5
6
7
8 ביום 30.5.2018 חתמה פרקליטת מחוז ת"א (פלילי) על החלטתה בדבר פטור מיידוע שלושת
9 הנאשמים על אודות העברת חומר החקירה לפרקליטות לפי סעיף 60א(ה) לחוק סדר הדין
10 הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ").

11
12 בגוף ההחלטה נכתב בין היתר כי כתב האישום שיוגש נגד הנאשמים מייחס להם מסכת עבירות
13 מרמה חמורות ומתוחכמות, עבירות הלבנת הון ועבירות נוספות, בכללן עבירת שיבוש מהלכי
14 משפט.

15
16 במסגרת החלטה זו נכתב שוב כי הנאשם 1 ביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו בעת
17 שתלוי ועומד נגדו עונש של מאסר מותנה בר הפעלה בגין עבירות דומות, ובעת שתלוי ועומד
18 נגדו כתב אישום משנת 2018 בבית משפט השלום בתל אביב בגין עבירות הלבנת הון והעלמת
19 מס, בהיקף של 11 מיליון ₪, אשר בעובדותיו הורשע, אך טרם נגזר דינו. ביחס לנאשם 2 נכתב
20 כי הוא ביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו לאחר שהורשע בביצוע עבירה דומה במהלך
21 חודש נובמבר 2015, ודינו נגזר ביום 25.7.2017.

22
23 לאור זאת, כך נכתב, קיימת מסוכנות ממשית מצד נאשמים אלה, אשר באופן רגיל הייתה
24 מצדיקה הגשת כתב אישום ולצדה בקשה למעצרים עד תום ההליכים. עוד נכתב כי לצד
25 המסוכנות קיים חשש ממשי לשיבוש הליכים מצד הנאשמים, כאמור באישום האחרון שבכתב
26 האישום (שכותרתו: "זיוף תצהיר ביטול עסקה"), לאור זאת, הובהר כי לצד כתב האישום
27 תוגש בקשה להארכת תנאים מגבילים בעניינם של נאשמים 1 ו-2.

28
29 בכל הנוגע לנאשם 3 צוין בהחלטה כי מדובר בעורך דין במקצועו, אשר ביצע לכאורה את
30 העבירות המיוחסות לו תוך שימוש בתפקידו כעורך דין. נכתב כי הנאשם 3 הציג מצגי שווא
31 כלפי המתלוננים המוזכרים באישומים 1 ו-2 כדי לרכוש את אמונם, תוך שהוא זייף מסמכים
32 הנחזים בכזב להיראות כמסמכים אותנטיים. בנסיבות אלה, כך כתבה פרקליטת המחוז, הגשת
33 כתב האישום נגדו בהקדם נחוצה כדי למנוע ממנו את האפשרות להמשיך ולעסוק במקצוע
34 עריכת הדין, כדי למנוע פגיעה פוטנציאלית בקרבנות נוספים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

תמצית טיעוני הצדדים בבקשה לביטול כתב האישום

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

9. ב"כ הנאשם 1 טען כי לאחר שנתיים של חקירה סמויה הוגש כתב האישום כנגד הנאשמים, בשעה שהם אינם עצורים, אף לא נתונים בתנאי מעצר בית, ועל אף זאת נמנעה מהם זכות השימוע. הודגש כי מדובר בפרשיה מהשנים 2015-2016, כאשר בין הנאשמים לבין המתלוננים מתנהלים בשנים האחרונות הליכים אזרחיים לרבות הליכי גישור. נטען כי במהלך החקירה הממושכת שמעה המשטרה צד אחד לסכסוך האזרחי והלעטה במסמכים מטעמו, מבלי שנחשפה למסמכים מצד הנאשמים, ומכאן החשיבות לקיים שימוע טרם גיבוש החלטה בדבר הגשת כתב אישום.

ב"כ הנאשם 1 הפנה לפרוטוקול הדיון מיום 28.5.2018 בהליך הערר (עמ"י 18-05-60614) שהוגש לבית המשפט המחוזי, במהלכו הבהיר קצין המשטרה מטעם העוררת כי הוא קיבל את ההחלטה לשחרר את הנאשמים 1 ו-2 בהתאם לשיקול הדעת המוקנה לו תוך התחשבות בנסיבותיהם האישיות ובצרכי החקירה, אך בדעת הפרקליטות להגיש נגד הנאשמים כתב אישום בעודם במעצר, ומכאן הוגש הערר על החלטת שחרורם, שכאמור נדחה.

נטען כי אותם הנימוקים שנמנו בערר שהוגש לבית המשפט המחוזי, ונדחו בהחלטת בית המשפט, פורטו שוב בהחלטת פרקליטת המחוז בדבר פטור מיידוע טרם הגשת כתב אישום, תוך התעלמות מהחלטת בית המשפט.

נטען כי הטענה לפיה הנאשם 1 ביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו בעת שתלוי ועומד נגדו כתב אישום משנת 2018 אינה נכונה מהטעם שהעבירות המיוחסות לנאשם, כך לפי כתב האישום, בוצעו לכאורה בשנים 2015-2016.

ב"כ הנאשם 1 התייחס גם לנימוק הנוגע לנאשם 3 בהחלטת פרקליטת המחוז, בדבר הנחיצות למנוע ממנו להמשיך ולעסוק במקצוע עריכת הדין בכך שכתב האישום יוגש בהקדם, וטען כי טעם זה הופך את ציבור עורכי הדין ל"אזרחים סוג ב'", בשל החשש שככל שעורך דין חשוד בעבירה הקשורה למקצועו, יצדיק הדבר שלילת זכות השימוע.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

10. ב"כ הנאשם 2 הגיש טיעונו בכתב (בהסכמה) וגרס כי במקרה דנא נשללו מהנאשמים זכות היידוע וזכות השימוע, ללא כל סיבה, תוך התייחסות לזכויות אלה כאל זכות אחת.
- נטען כי בהנחיות פרקליטת המדינה 14.21 בדבר זכות השימוע ישנה התייחסות למצב שבו שווה חשוד בתנאים מגבילים, כך שלפי ההנחיה יש להציע לחשוד המשך שהייה בתנאים המגבילים לצורך עריכת השימוע, ואילו הנאשמים במקרה דנא כלל לא שהו בתנאים מגבילים אלא שהמדינה חפצה להטיל מחדש תנאים מגבילים על הנאשמים ובשל כך הגישה את כתב האישום תוך שלילת זכותם לקיים שימוע. ב"כ הנאשם 2 טען כי מצב שכזה הינו אבסורדי, אינו מתקבל על הדעת ויש בו הפרה בוטה של הנחיות פרקליט המדינה. בהקשר זה נטען כי חלף זמן מאז הגשת כתב האישום והבקשה להטלת תנאים מגבילים, מבלי שהוטלו, כך שהסיכוי שבית המשפט המחוזי יטיל מחדש תנאים מגבילים על הנאשמים הינו נמוך.
- נטען כי העבירות המיוחסות לנאשמים הן ישנות, והחקירה בעניינם נמשכה כשנתיים, מבלי שלמדינה אצה הדרך להחישה, כאשר במהלך אותה תקופה לא הוטלו על הנאשמים תנאים מגבילים. מכאן, כך נטען, בשעה שלא הייתה דחיפות בניהול החקירה, הרי שלא צריכה להיות כל דחיפות פתאומית להגשת כתב האישום תוך מניעת זכות השימוע, שהינה חריג שבחריגים.
- נטען כי הפרשות נשוא כתב האישום הן מורכבות מבחינה עובדתית ומשפטית, בשל ריבוי נחקרים המונעים מאינטרסים שונים וקיומם של קשרים עסקיים מורכבים, במקביל להליך משפטי אזרחי המתנהל בין הצדדים. בהקשר זה נטען כי המאשימה לא ביצעה ניסיון לאמת או לבחון את נכונות עדויותיהם של הנאשמים, ובתוך זמן קצר לאחר שמסרו את גרסאותיהם הוגש כתב האישום, מבלי שאפשרה לנאשמים לשטוח מלוא טענותיהם ולהציג למאשימה חומר משפטי שברשותם ואינו מצוי בחומרי החקירה.
- נטען כי פרקליטת המחוז נימקה החלטתה בדבר הגשת כתב האישום ללא יידוע, על המסוכנות נשקפת מהנאשמים, בין היתר נוכח עברם הפלילי, וחשש לשיבוש הליכים תוך התעלמות מהחלטות בית המשפט הקובעות כי אין כל הצדקה אף להטיל על הנאשמים תנאים מגבילים. בכל הנוגע לטעם הנטען ביחס לנאשם 3, הנעוץ בעיסוקו כעורך דין, נטען כי לא הוצגה ולו ראשית ראייה לכך שלא ניתן לנקוט הליכים משמעותיים כנגד הנאשם 3 בעקבות החלטה על הגשת כתב אישום, בכפוף לשימוע. כמו כן לא נשמע כל הסבר לכך שהחקירה נמשכה במשך כשנתיים בעת שהמדינה ידעה כי דבר אינו מונע מהנאשם 3 להמשיך ולעסוק במקצוע עריכת הדין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

- 1 נטען כי אין מקום לקיים את השימוע בדיעבד בשעה שכתב האישום תלוי ועומד, מכוח תחולת
2 דוקטרינת הבטלות היחסית לעניין פגם בקיום זכויות הידוע והשימוע, מאחר ושימוע בדיעבד
3 טמון בו כשלעצמו טעם לפגם, ויש חשש כי השימוע לא באמת יתקיים בנפש חפצה, כפי שהדבר
4 נעשה בטרם הוגש כתב אישום.
5
6 לבסוף נטען כי הסמכות העניינית לדון בעבירות כתב האישום נתונה לבית המשפט השלום,
7 למעט העבירה שבאישום השישי שעניינה איסור הלבנת הון לפי סעיף 3(א)(1) לחוק איסור
8 הלבנת הון, אשר לשיטת ב"כ הנאשם 2 נכלל בכתב האישום באופן מלאכותי ומגמתי כדי לנהל
9 את ההליך בבית המשפט המחוזי.
10
11 11. ב"כ הנאשם 3 שב על הנטען מטעם הנאשמים האחרים, ומסר כי הנאשם 3 הינו עו"ד פעיל
12 משנת 1997, ללא הרשעות קודמות. כתב האישום אינו מייחס לנאשם 3 הלבנת הון, אלא
13 עבירות בסמכות בית המשפט השלום. נטען כי החקירה בעניינו החלה רשמית באפריל 2017
14 והתנהלה למעלה משנה, כאשר ישנם חומרי חקירה משנת 2016, ומרבית העבירות בוצעו
15 לכאורה בשנת 2015. בכל תקופת החקירה לא הוטלו סנקציות או מגבלות על הנאשם 3.
16
17 נטען כי המדינה ביקשה לראשונה להטיל סנקציות מגבילות על הנאשם 3 במסגרת הבקשה
18 לקביעת מעצר בית, שהוגשה בד בבד עם כתב האישום. נמסר כי כתב אישום הוגש במהירות
19 חריגה כעבור כשבוע ויום לאחר חקירתו השנייה של הנאשם 3. בנסיבות אלה, העלה ב"כ
20 הנאשם 3 תמיהה באשר לעצמת מסוכנות המיוחסת לנאשם 3, אשר הצדיקה לשיטת
21 המאשימה הגשת כתב אישום מבלי לאפשר לו לממש את זכות השימוע. בהקשר זה הפנה ב"כ
22 הנאשם להחלטת בית המשפט המחוזי בשלב המעצר.
23
24 ב"כ הנאשם 3 שב על הבקשה שלא לנקוט בבטלות יחסית אלא לבטל את כתב האישום לצורך
25 עריכת שימוע, בעיקר נוכח פרק הזמן הממושך במהלכו לא ננקטה כל סנקציה כנגד הנאשם 3,
26 אשר עוסק במקצוע עריכת הדין במשך 21 שנים ללא עבר פלילי.
27
28 12. ב"כ המאשימה הדגיש את חומרתו של כתב האישום שהוגש כנגד שלושת הנאשמים. נמסר כי
29 תלונה ראשונית בתיק זה הוגשה בנובמבר 2016, לפני שנפתחו הליכים אזרחיים (בפברואר
30 2017) נגד מי מהנאשמים. במהלך חקירה סמויה נאספו חומרים רבים, וזו נמשכה בשל כך
31 שאחד החשודים המרכזיים, עובד עובדיה, נחקר ויצא את הארץ מבלי שוב.
32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

1 נמסר כי לא נעלם מעיני המאשימה כי חלף פרק זמן ארוך מאז ביצוע העבירות המיוחסות
2 לנאשמים, ועל כן ניתנה הסכמתה לשחרור הנאשמים ביום מעצרו, בתנאים של מעצר בית,
3 לצורך המשך החקירה.

4
5 נטען כי איש לא מנע מהנאשמים להציג למשטרה כל מסמך שחפצו להביאו.

6
7 נטען כי עמדת התביעה ועמדת פרקליטת המחוז הינה כי מדובר בתיק שהצדיק הגשתו בד בבד
8 עם הגשת בקשה להארכת תנאים מגבילים ביחס לכל שלושת הנאשמים. ביחס לנאשמים 1 ו-
9 2 נטען כי בהתחשב במעשים המיוחסים להם ובעיתוי שבו בוצעו לכאורה, נוכח עברם הפלילי,
10 הרי שהתמונה המצטיירת לגביהם היא של "מסוכנות סופר גבוהה", גם אם חלף זמן מביצוע
11 העבירות. ביחס לנאשם 3 נטען כי מלכתחילה הוא לא נעצר, להבדיל מהנאשמים האחרים,
12 אלא עוכב לחקירה אך בהמשך הובן כי חלקו העברייני גדול מכפי שסברו ושווה ערך לחלקם
13 של הנאשמים האחרים, להוציא את עבירות הלבנת הון, אז מבחינת התביעה קם הצורך להגיש
14 בקשה זהה לקביעת תנאים מגבילים גם בעניינו, וביתר שאת קיים תנאי הכרחי בהגשת כתב
15 אישום כנגד הנאשם 3, הנעוץ בצורך לפנות ללשכת עורכי דין ולבית המשפט, במטרה למנוע
16 ממנו להמשיך ולעסוק בעריכת דין, בשל הסיכון הבלתי סביר כלפי לקוחותיו. בהקשר זה נמסר
17 כי נפתח כנגד הנאשם 3 הליך משמעותי בלשכת עורכי הדין. ב"כ המאשימה הטעים כי כתב
18 אישום הינו כמקשה אחת, ועל אף שהדבר לא נכתב במפורש בהודעת הפטור הרי שברי כי
19 הטעמים שהצדיקו את הגשת כתב האישום בעניינם של נאשמים 1 ו-2 ללא ידוע, אף שאינם
20 נוגעים במישרין לנאשם 3 שנעדר הרשעות קודמות, הרי שאין אפשרות להפריד בין האישומים,
21 באופן שיערך שימוע לנאשם 3, בעוד התיק מתנהל נגד נאשמים 1 ו-2.

22
23 נטען כי החלטת פרקליטת המחוז לפטור מיידוע ומשימוע אינה לוקה בחוסר סבירות קיצונית,
24 וטעמיה אינם עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, המצדיקים סעד
25 מרחיק לכת של ביטול כתב אישום.

26
27
28
29
30
31
32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

דיון והכרעה

13. המסגרת הנורמטיבית הדרושה לעניינו מצויה בהוראות סעיף 60א לחסד"פ, שכותרתו: "יידוע על העברת חומר חקירה לתובע בעבירת פשע", כדלקמן:

1 "א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד
2 הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש
3 יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.
4

5
6
7
8
9 (ב) בהודעה תצוין כתובתה של רשות התביעה שאליה ניתן לפנות בכתב לבירורים
10 ולהצגת טיעונים.

11 (ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם
12 בלא חתימה על אישור מסירה.

13 (ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה
14 כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או
15 מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש
16 יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי הענין, רשאים להאריך את המועד
17 האמור.

18 (ה) החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, מטעמים שיירשמו,
19 כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים
20 ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

21 (ו) אין בהוראות סעיף זה כדי לשנות מהוראות סעיף 74.

22 (ז) הוראות סעיף קטן (א) לא יחולו על מי שבעת העברת חומר החקירה היה נתון
23 במעצר, והוגש נגדו כתב אישום בתקופת מעצרו.

24 (ח) הוראות החוק לתיקון סדרי המנהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958, לא יחולו
25 לענין סעיף זה, ואולם תינתן לחשוד הודעה בכתב על החלטת רשות התביעה
26 בהקדם האפשרי ורשאית רשות התביעה להזמין את החשוד להציג בפניה את
27 טיעונו בעל פה.

28 (ט) שר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, רשאי לקבוע סוגי
29 פשעים שלגביהם לא יחולו הוראות סעיף קטן (א)."
30
31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

14. הנה כי כן, הכלל הוא קיומה של חובת יידוע המוטלת על התביעה בעניין העברת חומר החקירה לידיה, והקושר את החשוד למעשי עבירה העומדים לחקירה. החרג לכלל, הוא, מניעת זכות היידוע מן החשוד, על רקע "מניעה" עליה החליט פרקליט המחוז או ראש יחידת התביעות. בהתאם לסעיף 60א(ד) לחסד"פ, עם קבלת הודעה על החומר המצוי בידי התביעה, רשאי החשוד, בתוך 30 יום, לפנות בכתב אל התביעה, בבקשה להימנע מהגשת כתב האישום נגדו, וזו רשאית להזמין להציג טיעוניו בפניה בעל פה (סעיף 60א(ח) לחסד"פ).

7
8 הובהר לא אחת בפסיקה כי הליך היידוע והשימוע מהווה זכות מהותית שעוגנה בחוק, אשר מניעתה שלא כדין, עשויה לגרור בטלותו של כתב האישום שהוגש כנגד נאשם, תוך הפרה של חובות התביעה כלפיו. תכליתו של הליך היידוע והשימוע למנוע העמדה לדין של חשוד לדין מבלי שיידע על מה ולמה כך, ומבלי שתיתן לו הזדמנות להתמודד כנגד החשדות שעלו נגדו, ולנסות להפריכם.

12
13
14 בדברי ההסבר להצעת החוק לתיקון מס. 26 לחוק סדר הדין הפלילי (ראו, הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס. 26) (זכות השימוע) התשנ"ט-1999) הוסבר:

16
17 **"החלטה להעמיד אדם לדין, ובעיקר לגבי עבירות חמורות היא החלטה רבת משמעות. בחברה שאנו חיים בה, די בכתב אישום, לבטח בעבירות חמורות, כדי לפגוע פגיעה קשה בנאשם. מסיבה זו מוצע להעניק את זכות השימוע למי שמרגע ההכרעה בעניינו ישתנה מעמדו בציבור".**

21
22 וכן ראו דברי בית המשפט בבג"צ 4175/06 הרב ראובן אלבז נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח' (6.6.2006) בהתייחס לסוגיה זו:

24
25 **"הליך השימוע, המעוגן כיום בגדרי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי, מניח אפשרות לנחקר לשטוח את טענותיו במלואן, ועל הגורם המחליט להאזין לדברים בנפש חפצה, ומתוך נכונות להשתכנע ככל שבדברים יש ממש"**

28
29
30
31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

15. עם זאת, סעיף 60א לחסד"פ אינו קובע זכות שימוע מוחלטת. כך למשל ניתנה בסעיף 60א(א) לחוק סמכות לפרקליט המחוז או ראש יחידת התביעות, להחליט כי קיימת מניעה ליידע את החשוד. החוק עצמו מכיר, אפוא, במקרים בהם לא תהא חובת ידוע ומכאן לא תהא אף זכות שימוע. יתר על כן, לא נקבע בחסד"פ כי עריכת שימוע הינה תנאי להגשת כתב אישום ומכאן, שאין מדובר בזכות מוחלטת שבמקרה בו לא קוימה, בטל כתב האישום מעיקרו.
- הנה כי כן, על אף שחובת היידוע נקבעה מפורשות במסגרת סעיף 60א(א) לחסד"פ, מצא המחוקק לקבוע סייגים לחובה זו, הנתונים עקרונית לשיקול דעתם של פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות. ודוקו, סעיף 60א(ה) לחסד"פ מעניק לבעלי תפקידים אלה סמכות להחליט מטעמים שיירשמו, כי נסיבות המקרה מצדיקות הגשת כתב אישום, אף בטרם חלפו 30 הימים הנקובים בסעיף 60א(ד) לחסד"פ ובטרם פנה החשוד בבקשה כאמור. סעיף 60א(ז) לחסד"פ קובע אף הוא סייג לחובת היידוע, כאשר נקבע כאמור כי הוראות ס"ק (א), היינו חובת הידוע וזכות השימוע בעקבותיה, לא יחולו על מי שהיה בעת העברת חומר החקירה נתון במעצר והוגש נגדו כתב אישום בתקופת מעצרו.
16. הסייג הרלוונטי לענייננו הינו הסגת חובת היידוע בפני החלטה של פרקליטת המחוז למנוע מימושה של זכות היידוע, ובנגזר מכך זכות השימוע, בשל "מניעה" שעמדה כנגד מימוש זכויות אלו, לפי שיקול דעתה, מהנימוקים שפורטו בהחלטה וצוינו לעיל.
- בהקשר זה יש לציין כי אופיו של שיקול הדעת שניתן לפרקליט מחוז או לראש יחידת תביעה להחליט על אי יידוע בעקבות מניעה שנקרתה על דרך היידוע נקבע כי מדובר בשיקול דעת רחב. בעניין זה נאמר, בתפ"ח (ת"א) 1049/07 כהן חיים שמעון נ' מדינת ישראל (22.7.2007), כך:
- "שיקול הדעת שהעניק המחוקק לראשי התביעה, להחליט על אי יידוע בעקבות מניעה שנקרתה על דרך היידוע, הוא שיקול דעת רחב, המאפשר לכאורה לראשי התביעה להציב במסגרת שיקול הדעת המוקנה להם, גם שיקולים טכניים, בהם, הצורך בהכנה מהירה של כתב האישום כנגד חשודים גם אם אינם הנמצאים במעצר. סמכות זו, כולל, הוראת הפטור הסטטוטורית מיידוע, המעוגנת בסעיף 60א(ז) לחסד"פ לגבי חשודים עצורים, יש להבין על רקע הצורך בהתמודדות התביעה עם מגבלת הזמן שנקצב לה בהגשת כתב אישום בתנאים כאמור, כמו גם, הצורך לזרז את הליכי החקירה של חשוד עצור, שפרק הזמן של 30 הימים הנקובים בסעיף 60א(ד) לעניין תגובה על הודעת יידוע, אינו רלוונטי לגביו".**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

17. מדובר אם כן בהחלטה מנהלית של פרקליט מחוז, הנתונה לביקורת שיפוטית מצד בית המשפט המוסמך לבחון סבירותה של אותה החלטה המנהלית גם במסגרת ההליך הפלילי. ודוק, אין פירוש הדבר שבית משפט בוחן מהי ההחלטה אותה הוא מקבל במקום פרקליט המחוז, ואף אם התוצאה הסופית הייתה שונה אין פירוש הדבר ששיקול הדעת של הגורם המנהלי היה שגוי. בית המשפט ימצא לנכון להתערב בהחלטה שכזו, חרף הפררוגטיבה והסמכות הרחבה שניתנה בעניין זה לפרקליט המחוז, רק אם ימצא אותה לא מידתית או החורגת באופן משמעותי ממתחם הסבירות (לעניין זה ראו בג"ץ 425/89 ג'מאל עבד אל קאדר מחמוד צופאן נ' הפרקליט הצבאי הראשי, פ"ד מג(4) 718). הכלים המשפטיים לבחינת החלטת פרקליט המחוז הינם כלים מנהליים היינו, סבירות, מידתיות, הפליה מהותית, משגה היורד לשורשו של עניין, עיוות מהותי אחר וכיוצ"ב.
18. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי נפלו פגמים מהותיים היורדים לשורש העניין בהחלטת פרקליטת המחוז, וכתוצאה מכך לא הייתה הצדקה ממשית למנוע מהנאשמים לממש את זכותם לקיים שימוע בטרם הוגש נגדם כתב האישום. המדובר בהחלטה אשר בנסיבות העניין חורגת ממתחם הסבירות, ואף לא ניתן למקמה בשוליו של מתחם זה. על כן באתי למסקנה כי אין להותיר החלטה זו על מכונה. להלן אנמק מסקנותיי.
19. כאמור, זכויות היידוע והשימוע הן זכויות יסוד המוקנות לנחקר המניח לו אפשרות לשטוח את טענותיו במלואן בטרם הגשת כתב אישום. על מהות זכות השימוע נאמר בפסיקת בית המשפט העליון ע"י כבוד השופטת (כתוארה אז) א' חיות בבג"ץ 554/05 רס"ר שרה אשכנזי נ' מפכ"ל המשטרה, ס(2) 299 (2005), כך:
- 23 "בגדרי השימוע ניתנת לנפגע זכותו לשטוח את טענותיו במלואן, ועל הגורם המחליט להאזין לדברים בנפש חפצה, ומתוך נכונות להשתכנע ככל שבדברים יש ממש. זוהי זכות הטיעון, שהיא מן הזכויות היסודיות במשפטנו (בג"ץ 654/78 גינגולד נ' בית הדין הארצי לעבודה, בעמ' 655). היא נמנית עם עקרונות הצדק הטבעי וקשורה בטבורה לחובת ההגינות השלטונית (בג"ץ 3379/03 מוסטקי נ' פרקליטות המדינה, בעמ' 889)...".
- אמנם אין מדובר בזכויות מוחלטות, אך באיזון האינטרסים המונחים על כפות המאזניים, אין ספק שהקפדה עם המדינה על מלוי חובותיה בדין יש בה כדי לחזק את שלטון החוק והשוויון בפני החוק.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

20. אין חולק כי בעת העברת חומר החקירה ובעת הגשת כתב האישום, הנאשמים היו משוחררים
ואף לא נתונים בתנאי מעצר בית, ועל כן לא חל בענייננו הסייג הקבוע בסעיף 60א(ז) לחסד"פ,
המחריג מקרים שבהם החשודים עצורים מחובת הידוע וזכות השימוע בעניינם.
- פרקליטת מחוז תל אביב (פלילי) הטעימה אם כן את החלטתה לשלול זכויות אלו מהנאשמים
1 ו-2 מפאת "מסוכנות ממשית מצדם" ומפאת "חשש ממשי לשיבוש הליכים", נוכח העבירות
המיוחסות להם ולאור עברם הפלילי, כפי שפורט לעיל. בכל הנוגע לנאשם 3 נטען כי קיימת
נחיצות בהגשת כתב אישום בפרק זמן קצר מהרגיל כדי למנוע ממנו להמשיך לעסוק במקצועו
כעורך דין, נוכח העבירות המיוחסות לו והשימוש האסור לכאורה שעשה בתפקידו זה, ובכך
להגן על ציבור לקוחותיו הפוטנציאלי.
21. ברם, סבורני כי אין בטעמים אלו, בנסיבות דנא, כדי להצדיק פגיעה בזכויות יסוד של
הנאשמים. למעשה העלאת אותם טעמים בדבר המסוכנות הנשקפת מהנאשמים והחשש
לשיבוש מצדם נבחנו ונדחו על ידי שתי ערכאות שיפוטיות. הגם שהמדינה נמנעה מלבקש
לערער על החלטה זו בפני בית המשפט העליון, לא היה בכך כדי למנוע ממנה לשוב ולטעון
אותם טעמים ממש על מנת לשלול את זכויות הנאשמים מיידוע ושימוע, תוך התעלמות
מוחלטת מאותן החלטות שיפוטיות. סבורני כי מדובר בהתנהלות הלוקה בחוסר סבירות
קיצוני, בעיקר כשהדבר נעשה על ידי מי שאמון על הגשת כתבי אישום מטעם המדינה תוך
הקפדה על זכויות נאשמים.
- ויוזכר, בית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופטת שרית זמיר), בהחלטתו מיום 28.5.2018
במסגרת הערר על החלטת בית המשפט השלום בתל אביב, דחה את נדחתה בקשת המשטרה
להאריך את משך מעצר הבית של הנאשמים 1 ו-2, ומתח ביקורת נוקבת על התביעה.
- בית המשפט המחוזי קבע בין היתר כך: "משעה שמדובר בתלונה משנת 2016, הרי שהטענה
כי מסוכנותם של המשיבים בעת הזו היא ברמה כה גבוהה שמצריכה בהכרח המשך שהותם
במעצר בית, היא טענה שמוטב היה שלא הייתה נשמעת. לו אכן מדובר במשיבים כה
מסוכנים, היה מקום כי החקירה בעניינם תתבצע עוד שנים קודם ובדחיפות המתבקשת. זאת
ועוד, משעה שאין טענה בפני העוררים (צ"ל - העוררת) לפיה יש חשש לשיבוש הליכים מצד
המשיבים, הרי שגם לא קמה עילה המצדיקה המשך שהותם במעצר בית מחשש לשיבוש.
משכך, בהעדר חשש לשיבוש ונוכח הקביעה לפיה עילת המסוכנות, ככל שהיא קיימת, אינה
מצדיקה בעת הזו הותרתם של המשיבים במעצר בית, הרי שצדק ביהמ"ש קמא עת לא נעתר
לבקשה להארכת מעצר הבית" (עמ"י 18-05-18-60614).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

22. זאת ועוד ; תמיהה רבה עולה מהעובדה כי התביעה עתרה לבית המשפט המחוזי במסגרת הערר (עמ"י 18-05-60614), לשם הארכת תנאי מעצר הבית לנאשמים 1 ו-2, למשך 10 ימים נוספים מטעמי מסוכנותם וחשש לשיבוש החקירה, בשל צרכי החקירה בעניינם, ואילו משנדחה הערר נדרשו לתביעה יומיים בלבד כדי לקבל החלטה לפטור מיידוע, כשמתוכנה ברי לכל כי כתב האישום גובש זה מכבר. לא נשמע כל הסבר ראוי מטעם המאשימה מה עלה בגורלן של כל אותן פעולות חקירה חיוניות בגינן ביקשה מבית המשפט להגביל באופן משמעותי את חירותם של הנאשמים 1 ו-2 למשך 10 ימים תמימים, ומשנדחתה די היה ביומיים בלבד כדי לגבש החלטה בדבר פטור מיידוע, על יסוד כתב האישום.
23. בכל הנוגע לטעמים ביחס לנאשם 3, אשר לשיטת המאשימה הצדיקו הגשת כתב אישום במהרה, על מנת למנוע ממנו את האפשרות להמשיך לעסוק במקצועו כעורך דין ובדרך זו לסכן את ציבור לקוחותיו, סבורני כי מניעת הנאשם מלהמשיך לעסוק במקצועו, ככל שלשיטת המאשימה הדבר נדרש, ניתן להשגה גם מבלי לפגוע בזכויות היסוד של יידוע ושימוע טרם הגשת כתב אישום. ודוקו, המדינה לא הבהירה מדוע לא הסתפקה בדיווח ללשכת עורכי הדין על מנת שתנקוט בהליכים משמעותיים כנגד הנאשם 3 מתוך מטרה להשעותו ממקצוע עריכת הדין.
24. בנוסף לכל האמור, לא נשמע כל הסבר ראוי מטעם התביעה לעובדה כי מדובר בעבירות שמרביתן בוצעו לכאורה בשנים 2015-2016, כאשר החקירה נמשכה והתארכה זמן רב, בעת שבכל אותה תקופה ממושכת שלושת הנאשמים היו משוחררים ללא כל תנאי מגביל על חירותם ו/או עיסוקם. מכאן ככל שסברה המאשימה כי המסוכנות לציבור הנשקפת מהנאשמים כה עוצמתית עד כי יש לשלול מהם את זכויות היידוע והשימוע על מנת להחיש את הגשת כתב האישום נגדם ולהגביל את חירותם, מצופה היה שתפעל להימנע משיהוי כה ממושך בניהול החקירה בשל אותן עבירות שבוצעו לכאורה בשנים 2015-2016, ודומני כי הדברים מדברים בעד עצמם.
- כך גם לא מצאתי כל הצדקה לחשש הנתען לשיבוש הליכי משפט משהסתיימה החקירה והוגש כתב אישום, או כל אינדיקציה ראייתית לכאורית לכך.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 18-06-4043 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

25. בנסיבות אלה נשאלת השאלה האם ניתן לתקן ואף "לרפא" את הפגם של אי קיום חובת השימוע בעריכת שימוע בדיעבד תוך תקווה שהמאשימה תתעלם מכתב האישום שהוגש ותשמע את הנאשמים בנפש חפצה כאילו לא הוגש עדיין כתב אישום ובמידה ותשתכנע כי יש בטענותיהם ממש תבטל את כתב האישום, זאת בהסתמך על דוקטרינת הבטלות היחסית המקובלת במשפט המנהלי ונעשה בה שימוש גם בהליכים פליליים. על פי דוקטרינה זו פגמים הנופלים בהליך מינהלי בו נוקטת רשות מינהלית אינם מביאים בהכרח לתוצאה של פסילתו מדעיקרא, יש לבנות את מידותיו של הסעד לאופי ההפרה בהתחשב בנסיבות המקרה, והדבר נתון במידה רבה לשיקול דעתו של בית המשפט.

בין השיקולים הרלבנטיים יש להעריך את חומרת ההפרה, מהות הגורם התוקף את ההחלטה המינהלית, את אופי הנזק שנגרם לאדם עקב הפגמים שנפלו בהליך, ואת הסיכוי לרפא את הפגם ולתקן את המעוות (בג"צ 9461/00 **אגודת המים בעמק הירדן, אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' שר התשתיות הלאומיות** תקדין עליון 2006 (4) 3772), כן ברע"פ 4398/99 **הראל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(3) 637 ניתח כבוד השופט זמיר את משמעות הפרת זכות הטיעון/שימוע על רקע תורת הבטלות היחסית, כשהתוצאה תיקבע עפ"י נסיבות המקרה, תוך בחינת האינטרס הציבורי ודרישת הצדק. כך גם הפרת חובת שימוע, אף שהיא פוגמת, אין היא פוסלת בהכרח החלטה מינהלית, בין היתר, אם ההפרה לא גרמה עוול, אך אין הדבר גורע מחובת הרשות לקיים את הליך השימוע (בג"צ 2911/94 **באקי נ' קלעגי - מנכ"ל משרד הפנים ואח'**, פ"ד מח(5) 291, 302-303).

עם זאת, נקבע לא אחת שלמרות שניתן ל"רפא" את הפגם באמצעות שימוע בדיעבד, אין הדבר רצוי. יש הבדל גדול בסטטוס של נחקר וחשוד לעומת סטטוס של נאשם. כמו כן, יש חשש שהמאשימה "תינעל" על עמדותיה כפי שהוצגו בכתב האישום ובחינת טענותיו של הנאשם לא תעשה באותה מידה של פתיחות, שהייתה נעשית במקרה שטרם הוגש כתב אישום וגובשה עמדת המאשימה (תפ"ח (ת"א) 1199/05 **מדינת ישראל נ' פולנסקי אחיקם** (3.1.2007)).

בנסיבות דנא סבורני כי הצורך בהגנה על זכויות הנאשמים, הגינות ההליך הפלילי וטוהרו, ולאחר ששוכנעתי שאינטרס הציבור לא ייפגע מעריכת השימוע בטרם יובא כתב האישום לבית המשפט, אלא אף יחזקו, הרי שיש הצדקה לבטל את כתב האישום לצורך קיום הליך השימוע כהלכתו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

17 ספטמבר 2018

ת"פ 4043-06-18 מדינת ישראל נ' משיח ואח'

התוצאה

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

26. לאור זאת, ומהטעמים שמניתי, אני מורה על ביטול כתב האישום, כדי לאפשר למצות את הליך השימוע על פי חוק ביחס לכל אחד מהנאשמים. מצופה מהמאשימה לפעול במהירות למיצוי זכות השימוע ולגיבוש החלטה לגבי הנאשמים לאחר השימוע, באופן שתמנע פגיעה יתר על המידה באינטרס הציבורי שבעמדת נאשמים לדין, ככל שתקבל החלטה על הגשת כתב אישום מחדש.

ניתנה והודעה היום ח' תשרי תשע"ט, 17/09/2018 במעמד הנוכחים.

יוסי טופף, שופט

13
14
15
16
17

הוקלד על ידי יפה מודחי

